

gjort mig skyldig i en Fortalelse ved at nævne et forkert Tal, 1919—20; det er muligt, jeg mente i hvert Fald 1920—21. Da var Pristallet det højeste, og da var ogsaa det Beløb, som ofredes, det højeste. Det var paa Grundlag deraf, jeg mente, at dette Beløb kunde man ikke kræve opretholdt. Jeg har ikke selv bemærket det, men jeg har spurgt andre derom, og det kan, som sagt, godt være, jeg har gjort mig skyldig i denne Fortalelse. Det ærede Medlem Hr. Holger Larsen vilde paastaa, at jeg skulde have udtalt, at de socialdemokratiske Førere var de smaas Talsmænd for at faa Lønnen og for i det hele taget at have økonomiske Fordele deraf. Det har jeg ikke udtalt mig det mindste om. Jeg har blot peget paa den Kendsgerning, at det er ikke deres egne Penge, det gælder, det er intet Offer for dem, det er tværtimod mange Gange en Fordel for dem. Og saa er det, jeg siger: Berettiger det til at fremstille sig som human næsten ud over alle Grænser i Forhold til sine politiske Modstandere? — Jeg har ikke talt det mindste om, hvad Arbejderne svarer i Skat, aldeles ikke. Jeg har sagt, at det er ikke Rigsdagens, ikke Rigsdagsmændenes Penge, men det er Befolkningens Penge.... (Holger Larsen: Svarer Rigsdagsmændene ikke Skat?).... Jo, de gør, men hvis det var deres egne Penge, kunde de gøre det uden Lov, og hvis det ærede Medlem Hr. Holger Larsen ønsker at komme af med sine Penge dertil, kan han gøre det uden Lov, men naar han vil have gennemført større Bidrag til de gamle ved Lov, er det, fordi han ønsker, at ogsaa andre skal komme til at betale dertil.

Saa talte det ærede Medlem om, at der var en Rigsdagsmand, der var flyttet. Jeg ved nu ikke, om det er forbudt Rigsdagsmænd at flytte, jeg ved ikke, om det ærede Medlem er stedfæstet. Men hvis der sigtes til en Rigsdagsmand, som jeg kender noget til, vil jeg sige til det ærede Medlem, at hvis han tror, at den paagældende Rigsdagsmand har økonomisk Fordel af at være flyttet, tager han fejl. Jeg ved heller ikke, om dette skulde ligge i det ærede Medlems Udtalelser, men jeg synes ikke, at en Rigsdagsmands private Bopæl paa nogen Maade kan staa i Forbindelse med Aldersrenteloven . . . (Borgbjerg: De sagde: Levebrød!) . . .

Formanden: Det ærede Medlem bør ikke deltage i Diskussionen fra sin Plads.

Knud Kristensen: Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg sagde, at han bebrejdede ikke det ærede Medlem Hr. Pinstrup eller nogen, at de brugte stærke og kraftige Billeder. Nej, det kan godt være, men det ærede Medlem bebrejdede det ærede Medlem Hr. Pinstrup, at denne ikke i en kort Bemærkning optog en saglig Debat. Det gør det ærede Medlem imidlertid heller ikke, og hvis en saadan Bebrejdelse kan blive rettet mod det ærede Medlem Hr. Pinstrup, saa kan den med langt større Ret rettes mod det ærede Medlem selv. Billedet af en hellig Tyr og Udtalelser om Pinstrupisme og Mygdalisme kan i og for sig være meget morsomme, men saglige er de da i hvert Fald ikke.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen har Ordet for en kort Bemærkning.

J. P. Nielsen: Jeg er glad ved, at den Klasse, jeg repræsenterer, Arbejderne, ikke har den mavesure Opfattelse, at de misunder andre at leve paa en anstændig Maade. Det var heller ikke Tilfældet paa Landet, da jeg boede der, tværtimod; jeg har før sagt, at da syntes man ikke, Brødet smagte rigtig, naar der udenfor ens Dør stod nogen, som ikke havde det, de skulde putte i Munden. Og Landbrugerne er jo slet ikke saa daarligt stillet, det kender jeg ogsaa en lille Smule til. Der var nogle, som under Krigsaarene ikke solgte deres Gaarde, og hvis Produkter kom til at koste 3 Gange saa meget, som de kostede før Krigen. De har staaet sig ganske udmærket, de har tjent langt mere end Arbejderne i det Tidsrum. Men der er kommet den Opfattelse nu hos Landboerne, at det er gruslig galt, naar Arbejderne ogsaa kan faa en lille Smule Fedt paa Brødet. Man beskæftiger sig saa meget med Arbejdernes Organisationer. Men de er ikke bygget op paa nogen kunstig Maade, det er Udviklingen, der har tvunget Arbejderne til at bygge deres Organisationer. Jeg skal blot henviser til, hvad der skete, da Adam Smiths Teorier blev gennemført i det store engelske Samfund, Kræfternes frie Spil, som den højtærede Landbrugsminister sværger til; de holdt sig ikke i 50 Aar, saa maatte den engelske Lovgivningsmagt gribe ind paa Grund af de Følger, de havde haft. Disse Følger var af en saa frygtelig Karakter, at man var nødsaget til at indskrænke Kræfternes frie Spil. Naar man